

valget været paa det rene med, at det laa udenfor dets Opgave at beskæftige sig direkte med dette Spørgsmaal, men at dette, hvis det skulde være fornødent, maatte afgøres andetsteds. Men Udvalget har ikke ment, at der var noget til Hinder for, at man kunde søge Bekræftelse hos Statsanstaltens Bestyrelse paa, at med Hensyn til Formen for Reklamerig ligger Ansvar, ligesom ved andre Anstalter, hos Statsanstaltens Bestyrelse og at Agenterne ikke paa egen Haand kunne offentliggøre og reklamere paa den Maade, de selv synes. Denne Bekræftelse har Udvalget da faaet gennem det Svar, som er indløbet, og som man vil finde i Bilaget til Betænkningen. Svaret lyder saaledes: „Anstaltens Bestyrelse har ikke udsendt noget trykt Reglement eller Instruktion angaaende Offentliggørelser eller Henvendelser fra Anstaltens Agenter til Publikum. Men Bestyrelsen har overfor alle Agenter, der i større Grad have virket for Tilgang til Anstalten, stillet bestemt Forlangende om, at ingen Offentliggørelse maa foretages, forinden Manuskript til denne er blevet forelagt for Anstaltens Bestyrelse og er godkendt af denne. Er der fra en Agents Side rettet Henvendelser til Publikum, uden at der forinden var søgt Bestyrelsens Godkendelse af Indholdet, har Bestyrelsen, naar det er kommet til dens Kundskab, udtalt sin Misbilligelse heraf selv i Tilfælde, hvor der i Publikationen ikke indeholdtes noget, mod hvilket der kunde rejses berettiget Indvending.“ Saaledes have vi altsaa nu faaet bekræftet, at Statsanstaltens Bestyrelse bærer Ansvar for de Offentliggørelser, som finde Sted fra Agenternes Side, og at det alvorligt vil blive paatalt, hvis der skulde finde Misbrug Sted, og jeg tvivler da ikke om, at noget saadant som det, jeg nylig refererede, herefter vil møde bestemt Indsigelse fra Statsanstaltens Side.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg i øvrigt henviser til Betænkningen og dens Bilag, og jeg tillader mig at anbefale Udvalgets Indstilling om at vedtage Lovforslaget uforandret.

Finansministeren (Brun): Jeg vil tillade mig at rette en Tak til Udvalget

for den Maade, hvorpaa dette lille Lovforslag er blevet modtaget og behandlet, og jeg anmoder Tinget om at vise den samme Velvillie, som er bleven vist af Udvalget. Da Udvalget ikke har ladet sine Tvivl om Tantiemen — baade om dens Beregning, og hvem den tildeles — komme til Orde i Ændringsforslag, skal jeg ikke udtale mig nærmere derom. Det er jo en ganske ejendommelig Art Tantieme, der udbetales ved Statsanstalten; den har, om jeg saa maa sige, en historisk Berettigelse gennem hele Statsanstaltens Udvikling. — Hvad angaar Posterengen, som jo ogsaa er ejendommelig for denne Art Tantieme ved Statsanstalten, er den i Motiverne til Loven af 1900 begrundet saaledes, „at det ikke kan være Tvivl underkastet, at man bør følge den hidtil gældende Posteringsmaade som den eneste rette. Det er nemlig indlysende, at hvis Anstalten gaar tilbage, formindskes straks Udgifterne til Agenter og Læger, medens Virkningen paa Driftsfondens Indtægter fordeles over en længere Tid. Tantiemen for Personalet vil derfor under saadanne Forhold i Begyndelsen forøges, medens den ved Tilbagegangen bevirkede Formindskelse først vil vise sig paa et senere Tidspunkt, hvor maaske netop Personalet ved ihærdigt og godt Arbejde bevirker, at Anstalten atter gaar frem.“

I Anledning af en Udtalelse, der fremkom fra et æret Medlem ved denne Sags første Behandling heri Tinget om, at en forøget Lønningsforhøjelse nødvendigvis maa gaa ud over dem, som faa Bonus i Anstalten, skal jeg oplyse følgende. Den Bruttopræmie, som erlægges, bestaar af to Dele, nemlig et Driftstillæg, der er bestemt til Administration, og et Risikobeløb, som er bestemt til at dække Anstaltens Risiko. Driftstillægets Størrelse afhænger af den Form for Forsikringen, som man stifter — og af Præmiens Størrelse for Resten ogsaa —, men er som Regel $\frac{8}{113}$ af Bruttopræmiens Beløb. Heraf dannes Driftsformuen, af hvilken der saa afholdes Lønninger med Pensioner, Kontorudgifter, Husleje, Provision til Agenter, Lægehonorarer m. m. Størrelsen af Driftstillægene kan ikke uden Lovgivningsmagts Sanktion forandres, og Anstalten kan ikke til Fordel for Administrationen angribe nogen